

לא ניתנו המועדות אלא לעסוק בתורה

שיהיו דברי תורה מחודדין בפניך...

"ובמתנות איש לרעהו"

מזלגות ארוכים במיוחד, כשני מטר, בראשם מקום התפיסה ובסופם קלשון השיניים. באמצע מריחת זפת...

הניחו מזלג ליד כל סועד. ציווה ר' שמשון: "חמש דקות לרשותכם, אין לאכול אלא במזלגות, ואין לאחוז אלא בראשם. בתיאבון!..." תמהו האנשים, תמהו הכמרים ותמה המלך... נטלו המזלגות, תחבו בהם מן המאכלים וניסו להגיע לפיהם. התפתלו הגביו צווארם עקמו פיותיהם... עבר זמנם... יצאו מדוכדכים...

מיד באו המלצרים והביאו מנות אחרות כשרות למהדרין. השליש נשלח להביא שלושים איש יהודים מהרחוב. הגיעו נפעמים, ברכו ברכת המלך: "שנתן מכבודו לבשר ודם". הוצבו זה לעומת זה. ר' שמשון חזר על ההוראות כמקודם, מיד אחז כל אחד מהם בראש מזלגו, נעצו במנתו והאכיל בו את היהודי העומד מולו. ענה ר' שמשון: רואים אתם... "ומי כעמך ישראל!..."

מתוך 'והגדת'

הגר"ש ורטהיימר זצ"ל, מקורב למלכות היה. יום אחד אמר לו המלך: "נלאיתי שאת את הסחת הכמרים על שאתם מתגאים ואומרים "אתה בחרתנו מכל העמים", במה נעלים אתם מאיתנו?" הוכח לנו... -"כדברך, אדוני המלך... קבע מועד למחר, בעשר בבוקר כאן בארמון"

למחרת התייצבו הכמרים המסיתים לדעת מה תהיה ההוכחה הניצחת. ביקש הרב שכולם יבואו לחדר האוכל, שולחן ארוך וערוך היה לסעודה. ביקש הרב משליש המלך שיביא שלושים גוים מהרחוב. הובאו. נצטוו לתפוס מקום... חמישה עשר בכל צד, והכמרים רואים ותמהים...

להוראת ר' שמשון הופיעו מלצרים ובידם כלים מוזרים שיוצרו לפי הוראת הרב:

"ובמתנות לאביונים"

פנה הגר"ח מישקובסקי זצ"ל אל ילדים בעיירה קריניק ושאל: 'אחוד לכם חידה.. היו חמישה נרות דולקים, הלך אדם וכיבה שנים. כמה נשארו?' - 'שלושה', ענו הילדים במקלה. - 'טעיתם' אמר בנועם הרב. 'נשארו שנים.' - 'הכיצד?!' לא הבינו הילדים... - 'פשוט' אמר. 'השלושה דלקו ודלקו עד שנגמרו... והשנים, הם אלו שנצלו ונשארו'.

כמה מובן... בסופו של דבר ישארו ברשותו שני הנרות הכבויים בלבד..

'מבינים אתם' אמר במתק שפתים הרב, 'יש לאדם סכום כסף והוא מפריש ממנו לצדקה. לכאורה, החסירו מעצמו, אך בסופו של דבר הכסף יכלה והצדקה עומדת לעד..

מתוך 'והגדת'

"והימים האלו נזכרים"

ונעשים בכל דור ודור"

האר"י הקדוש: המגילה אינה סיפור הסטורי ואפילו אינו סיפור עם מסרים לימינו אנו, אלא הוא פתח לישועות נוספות המתרחשות בכל דור.

משל- המגיד מדובנא - למלך שהלך בדרך עם חבורתו ובדרך צמא אחד מהם למים,

אמר חבירו: "ארכב עד הנהר ואביא לו מים". ענה המלך: "עד שתשוב, ימות בצמא... ננסה לחפור בצידי הדרך אולי נמצא מים..."

התגייסו לעבודה... השר הרווה צמאוו והפמליה המשיכה בדרכה..

מה ההבדל בין הבאת מים מהנהר לבין חפירת הבאר? עבור השר הצמא זה אותו דבר..

מתוך 'מעין המועד'

קול המגילה היא כקול השופר. מה קול השופר ביראה ואהבה, כי זה יום דין, אף קול מגילה ביראה ואהבה. אוצרות התורה

לא נצטוונו בפורים על שמחה

של הללות ושטות, אלא על שמחה ותענוג שמגיעים בה לאהבת ה'.

המאירי

מוהרא"ש נ"י אמר: עיקר התכלית-להיות תמיד בשמחה, כי כל הצרות באות לאדם רק מחמת חסרון השמחה, ואם היה האדם תמיד בשמחה, לא היה חסר לו שום דבר.

מתוך 'אוצר פורים'

מוהרא"ש נ"י אמר פעם לנשות אנשי שלומנו:

תראו למה אישה יכולה לזכות, שבזכות הצניעות שלה יתלו את המן,

כי אמרו חכמינו הקדושים (מגלה יג): בשכר צניעות שהיתה ברחל, זכתה ויצא ממנה שאול, ובשכר צניעות שהיתה בשאול, זכה ויצאה ממנו אסתר,

שעל ידה נצלו עם ישראל.

מתוך 'אוצר פורים'

חומרי בניין וקרימיקה
אדירים
סניף צומת ראם 08-8602602

בכל צרתם לו צר

מצד אחד יש לנו לבכות ולהצטער על צער השכינה הקדושה ועל גלות ישראל, ומתוך כך לירוא מה' וממידת הדין הקשה, ומאידיך להתמלאות בשמחה היאך 'בכל צרתם לו צר', עמנו הוא בגלות, ובכל מקום שגלינו שכינה גלתה עמנו, ומתוך כך להתמלאות באהבה אליו.

וב"שומר אמונים" הביא משל למלך שהלך בגולה ועל הדרך נכנס לאחד מפשוטי העם, וכשראה זאת האיש הפשוט, מצד אחד נצטער על גלות המלך, ומאידיך שמח שנפל בחלקו לארח את המלך שיכנס לתוך ביתו, ומה שלא היה זוכה לכך בזמן שהיה המלך על כסא מלכותו - עתה זוכה לזה..

ביום דרך

מדוע אתה עובר את מצות המלך

כשאדם רואה את חברו עובר עבירות, עליו לקיים מצות תוכחה ולומר לו: 'מדוע אתה עובר את מצות המלך' בתקופה מסוימת נתבקש חתנו של ה'חפץ חיים למסור סדרה של דרשות כאשר שמע על כך חמיו הגדול - פנה אליו ואמר לו: אני יודע שאתה תתיאש מהר כשתגלה שרבים מוכנים לשמוע את דבריך אולם מעטים בלבד מוכנים להשתנות בעקבותיהם אולם כאן עליך ללמוד מהצידים? - התפלא החתן וה'חפץ חיים השיב בחיוך והסביר: כשהצידים הולכים לצוד חיות ביער הם יודעים מראש שיש שם חיות רבות אולם הם אינם שואפים לצוד את כולן

כמובן הם מקוים שאולי אם יתמזל מזלם הם יצליחו לצוד חיה אחת או שתים אולי איזה דב או אריה אם יעלה הדבר בידם הרי שמשתלם להם כל המאמץ על אף שאת רוב החיות הם לא יצליחו אפילו לראות.. ובכן הוא הדין והוא הדבר באשר עליך, אתה עומד לדבר בפני רבים אולם אל לך לצפות כי תצליח לצוד ולשכנע את כולם או את רובם אם יעלה בידך לצוד ולעורר איזה ר' דב או איזה ר' אריה והיה זה שכרך.. הרי לנו כי גם אם נראה לנו שדברינו אינם נושאים תועלת צריכים אנו לזכור כי אפילו יושפע על ידינו אדם אחר ויחיד הרי שכל המאמץ זה משתלם.

מתוך 'נר תמיד'

פסח הוא זמן ללמוד אמונה, שבועות לתורה, ראש השנה ויום כיפור לתשובה וליראת שמים, סוכות לדביקות וחנוכה לניסים. פורים הוא זמן של לימוד בטחון, יש בורא לעולם, הוא ואין בלתו..

הגר"ש פינקוס זצ"ל

שמחה חיצונית דומה לשמחתו של השיכור, שכאשר יפוג טעם היין, תפוג גם השמחה. שמחה זו היא בעצם **ברירת האדם מעצמו**. לעומת זאת שמחה אמיתית נובעת **מהתרכזות האדם בעצמו..**

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א, ראש כולל "פורת יוסף"

דיני קריאת המגילה

המצווה העיקרית ביום הפורים הינה קריאת מגילת אסתר, ובזה מקיימים את חובת פרסום הנס. ולכן תיקנו חכמים לקוראה בלילה ולחזור ולקרותה ביום. ולפיכך:

א. זמן קריאת המגילה בלילה, מצאת הכוכבים (18:10 לערך) עד עלות השחר (4:40 לערך). זמן קריאת המגילה ביום, מהזריחה (6:00 לערך) ועד השקיעה (17:50 לערך).

ב. אם לא קרא כל היום, ונזכר סמוך לשקיעה, אם ברור לו שיוכל לסיים קריאתה לפני צאת הכוכבים, יקרא את המגילה בברכותיה. ואם לא ברור לו שייסיים לקרותה לפני צאת הכוכבים, יקראנה בלא ברכה.

ג. מצוה מן המובחר לקוראה ברוב עם, משום פרסום הנס. ומכל מקום אם יש הפרעות בבית הכנסת וכתוצאה מהם אינו יכול לשמוע קריאת כל המגילה כראוי, יכול לקרותה במניין מצומצם (בעשרה). ואם אין באפשרותו לקרותה בציבור כלל, יכול לקוראה אף ביחיד.

ד. כיוון שאף הנשים היו באותו הנס, חייבו חכמים אף את הנשים בקריאתה (למרות שהיא מצות עשה שהזמן גרמא), אך אינה צריכה

לשומעה בבית הכנסת ברוב עם (שהרי "כל כבודה בת מלך פנימה"). ויכולה האישה לקרוא ולהוציא אנשים ידי חובה. ולמנהג אשכנז אינה מוציאה אנשים

(שחיבת רק בשמיעה).

"ואת אשר נזר עליה"

פעמים רבות קורה לאדם שמתכנן פגישה, מתכנן נסיעה, מזמין תור לרופא.. ועושה בשביל זה הכנות ארוכות, כבר חודשים רבים קודם לכן מתכנן ומזמין את הדבר ההוא, כדי שלא יתפס אותו היום, אותו הרופא... מבטל מאותו יום כל הדברים היכולים להפריע לו להפגש, לנסוע.. מכין הוא את עצמו הכנה גשמית ונפשית..

והנה לפתע בדיוק כמה דקות קודם קורה עכוב לא צפוי אשר לא מובן איך נהיה... הוא נמצא בצער ועוגמת נפש.. מתחיל לחשוב הוא אולי הייתי עושה כך או כך לא היה קורה את העכוב. אך שוכח הוא שיש לעולם מתכנן טוב יותר ממנו, גדול ממנו וחכם ממנו.. הוא ורק הוא יודע את הטוב בשבילו ואם רואה הוא עכוב זהו אות משמים שאין הדבר ההוא טוב בשבילו..

מתוך 'אוצרות התורה'

שימוש בשמו של עמלק כדי לזכור באמצעותו דברי תורה, היא השכחה הטובה ביותר לכל מה שמסמל עמלק.

היעב"ץ זצ"ל